

- 2) Czy z przepisów art. 65 dyrektywy 2001/82/WE i z art. 16 dyrektywy 2006/123/WE ⁽²⁾ o usługach wynika, że państwo członkowskie ma prawo do nieuznawania pozwoleń na dystrybucję hurtową weterynaryjnych produktów leczniczych wydawanych przez właściwe władze innych państw członkowskich ich własnym obywatelom i do stawiania wymogu, aby obywatele ci – aby posiadać uprawnienie do wystąpienia o wydanie pozwoleń na import równoległy weterynaryjnych produktów leczniczych i na korzystanie z tych pozwoleń w tym państwie członkowskim – posiadali ponadto wydane przez właściwe władze krajowe tego państwa pozwolenie na dystrybucję hurtową?
- 3) Czy uregulowanie krajowe, które upodabnia importerów równoległych weterynaryjnych produktów leczniczych do podmiotów posiadających pozwolenie na prowadzenie działalności, którego wymóg nie jest przewidziany w dyrektywie 2001/82/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych, ze zmianami, i które w konsekwencji poddaje ich obowiązkowi dysponowania zakładem na terytorium danego państwa członkowskiego i spełnienia wszystkich czynności w zakresie nadzoru farmakologicznego, o których mowa w art. od 72 do 79 tej dyrektywy jest zgodne z art. 34, 36 i 56 TFUE oraz z art. 16 dyrektywy 2006/123/WE o usługach?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/82/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do weterynaryjnych produktów leczniczych (Dz.U. L 311, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa 2006/123/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2006 r. dotycząca usług na rynku wewnętrznym (Dz. U. L 376, s. 36).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Zjednoczone Królestwo) w dniu 6 marca 2015 r. – Secretary of State for the Home Department/NA

(Sprawa C-115/15)

(2015/C 171/24)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Secretary of State for the Home Department

Strona pozwana: NA

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w celu zachowania prawa pobytu na gruncie art. 13 ust. 2 dyrektywy 2004/38/WE ⁽¹⁾ konieczne jest, aby były współmałżonek obywatela Unii będący obywatelem państwa trzeciego musiał wykazać, że w chwili orzeczenia rozvodu jego były współmałżonek wykonywał w przyjmującym państwie członkowskim prawa wynikające z traktatu?
- 2) Czy w świetle prawa Unii obywatel Unii jest uprawniony do pobytu w przyjmującym państwie członkowskim na podstawie art. 20 i 21 TFUE w sytuacji, gdy jedynym państwem na terytorium Unii, w którym obywatel ten ma prawo pobytu jest państwo, którego obywatelstwo posiada, ale właściwy dla sprawy sąd stwierdził, że wydalenie tego obywatela z przyjmującego państwa członkowskiego do państwa, którego obywatelstwo posiada, naruszałoby jego prawa na gruncie art. 8 EKPC lub art. 7 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) W przypadku gdy obywatel Unii, o którym mowa w pkt 2 powyżej, jest dzieckiem, czy rodzicowi sprawującemu nad tym dzieckiem wyłączną pieczę przysługuje pochodne prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim, jeżeli wydalenie tego rodzica z przyjmującego państwa członkowskiego skutkowałoby także wydaleniem tego dziecka?

- 4) Czy dziecko ma prawo pobytu w przyjmującym państwie członkowskim na gruncie art. 12 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68/EWG⁽²⁾ [obecnie art. 10 rozporządzenia (UE) nr 492/2011⁽³⁾], jeżeli rodzic dziecka będący obywatelem Unii, który był zatrudniony w przyjmującym państwie członkowskim, zakończył pobyt w przyjmującym państwie członkowskim zanim to dziecko rozpoczęło edukację w tym państwie?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2004/38/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie prawa obywateli Unii i członków ich rodzin do swobodnego przemieszczania się i pobytu na terytorium państw członkowskich, zmieniająca rozporządzenie (EWG) nr 1612/68 i uchylająca dyrektywy 64/221/EWG, 68/360/EWG, 72/194/EWG, 73/148/EWG, 75/34/EWG, 75/35/EWG, 90/364/EWG, 90/365/EWG i 93/96/EWG (Dz.U. L 158, s. 77)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 1612/68 z dnia 15 października 1968 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Wspólnoty (Dz.U. L 257, s. 2).

⁽³⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. L 141, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco (Hiszpania) w dniu 9 marca 2015 r. – Confederación Sindical ELA i Juan Manuel Martínez Sánchez/Aquarbe S.A.U. i Consorcio de Aguas de Busturialdea

(Sprawa C-118/15)

(2015/C 171/25)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Autónoma del País Vasco

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Confederación Sindical ELA i Juan Manuel Martínez Sánchez

Strona pozwana: Aquarbe S.A.U. i Consorcio de Aguas de Busturialdea

Pytania prejudycjalne

Czy art. 1 pkt b) dyrektywy Rady 2001/23/WE⁽¹⁾ z dnia 12 marca 2001 r. w związku z art. 4 ust. 1 tej dyrektywy sprzeciwia się wykładni mającego ją wykonywać ustawodawstwa hiszpańskiego, która zwalnia z obowiązku wstąpienia w stosunek pracy z uwagi na to, że przedsiębiorstwo sektora publicznego, zobowiązane do świadczenia usługi nieodłącznie związanej z jego własną działalnością, wykonujące usługę w drodze zamówienia i wskazujące istotne środki materialne, nakazując wykonawcy korzystanie z tych środków, decyduje się nie przedłużać zlecenia i przejąć jego bezpośrednią realizację przy pomocy własnego personelu, wykluczając personel zatrudniony przez wykonawcę, w rezultacie czego usługa jest nadal wykonywana bez zmian innych niż te dotyczące wymiany pracowników wykonujących czynności oraz przekazania jej innemu przedsiębiorcy?

⁽¹⁾ W sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów. (Dz.U. L 82, s. 16).